

El diable i el cavaller

Castellbisbal

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Terme de Castellbisbal (08755 Castellbisbal)
Emplaçament Crta. C-243-c, km. 0,3 (08755 Castellbisbal)

Coordenades:

Latitud: 41.47498
Longitud: 1.93785
UTM Est (X): 411315
UTM Nord (Y): 4592031

Classificació

Número de fitxa 08054-68
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Medieval Modern Contemporani
Segle XV-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique
Data de registre de la fitxa: dv., 08/07/2011 - 02:00

Descripció

Aquesta llegenda suposa l'existència d'un castell feudal, no lluny del pont, on vivia un cavaller tarat de tots els pecats, i, com és lògic, odiat pels seus vassalls. El cavaller no respectava vells, ni infants, ni dones i el seu caprici era la llei en tot el feu. Anant pel món, va conèixer una noble i virtuosa dama la qual, ignorant els defectes del noble, no tingué inconvenient en casar-s'hi. Portada al castell i passada la lluna de mel, ben aviat es va adonar de qui era el seu marit i provà de portar-lo per bon camí. Trista empresa! El cavaller no

volia ésser reptat i medità un altre crim: Vine - li digué un jorn, tancant-la en una cambra fosca i humida m'esperaràs aquí fins que jo torni. Closa restà, sense més companyia que la d'una noieta molt xica que li duia el menjar i que el cavaller havia robat de la casa pairal perquè fes de patge de sa muller en el captiveri. La dama i la noieta van fer-se bones amigues, s'estimaven de tot cor i s'ajudaven mútuament en allò que podien: la dama il·lustrant la noia, la noia provant de fer més passadores les eternes hores de l'esclavatge de sa mestressa. La noia s'anava tornant poncella i feia molt de goig. Desitjosa d'alleujar la sort de la dama, vàries vegades demanà al cavaller que endolcís el mal viure de sa esposa. El cavaller li responia de manera sorneguera: - No encara...Mes endavant!. Passaren anys i la dama emmalaltí de mort. La donzella pregà al cavaller que anés veure la dissortada abans de morir, però el cavaller, per tota resposta, encesos els ulls, intentà abraçar-la. La noia fugí llestament i es tancà de bell nou amb sa mestressa. Morí l'esposa només vetllada per l'amorosa donzella i, sentit els seus plors, comparegué en la cambra mortuòria el cavaller amb els seus servents. El mal marit, enlloc de commoure's davant el cadàver de sa muller, agafà d'un braçat la minyona i fugí com un condemnat de la cambra i del castell, cavalcant en un corser negre que havia tret de l'estable d'una sola estrebada. La nit era fosquíssima, il·luminada únicament pels llamps. Del cel davallaven aigua i foc, però el mal cavaller corria i més corria, esperonant el cavall. Marges, cingles, roques, tot ho saltava el corcer, entre el ressò dels trons i la remor de les aigües desbordades que cercaven l'aiguabarreig de l'Anoia i el Llobregat, esdevinguts en un mar impossible de travessar. El cavaller no tenia por de res perquè el diable estava amb ell, i per la protecció del diable, malgrat la tempesta, cavall i cavaller assoliren terra ferma i eixuta on deturaren la cursa esperitada. Reia el cavaller. contra el seu cor portava la donzella, el millor dels obsequis que hauria pogut fer-li el diable. Mes ai que, en anar a besar-la, els llavis de la noia estaven sense color i el cos tot era ert. Déu Nostre Senyor li havia fet la gràcia de salvar-la llevant-li la vida. Al dia següent, el cel era blau i serè, la muntanya més verdejant que mai, però a gent de la rodalia, en saber la mort de la malcasada, en veure el pont llevadís del castell caigut, en trobar el cos mort de la donzella a l'altra banda del riu i en observar que al seu damunt havia nascut un pont de cop i volta, no dubtaren que l'arquitecte de l'obra havia estat el diable, gran amic del mal cavaller, i d'aleshores ençà li diuen el Pont del Diable. RUIZ (1998:91)

Història

Aquesta tradició fou recollida per Anna Valldaura a la seva obra Tradicions religioses de Catalunya. (1948)

Bibliografia

AMADES J. (1981) Llegendes populars. Ed. Selecta, p.281-283 ÁLVAREZ, A. [et al.] . (2009) "El puente romano (Pont del Diable) de Martorell (Barcelona)". a:VII Congreso Ibérico de Arqueometría . Madrid ., p.618-627 .